

εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸ γυῖο τῆς καλομάλλου Λήτους.
 Ἄκου μὲ Ἀργυροτόξαρε, σύ ποῦ βοηθᾷς τῇ Χρύσει.
 τὴν Ἄγρα Κήλλα κ' ἰσχυρά 'ς τὴν Τένεδο βασιλεύεις,
 Σμινθέα μου! ἂν σοῦκμα κμμυζά 'μορφῇ 'κκλησία
 ἢ καὶ ἂν γιὰ χάρι σ' ἔκαψα πολλὰ παχειὰ κρεάτα,
 κρεάτα ταύρων καὶ βοδιῶν, κάνεμ' αὐτῇ τῇ χάρι
 νά μου πληρώσουν οἱ Ἕλληνες μέ σκοτομό τὰ δάκρυα.

Τέτοια παράκλησ' ἔκανε, καὶ Ἀπόλλος τὸν ἀκούει,
 καὶ μανιωμένος ξεκινεῖ ἀπ' ταῖς κορφαῖς τοῦλύμπου,
 φοροῦσε καὶ 'ς τοὺς νόμους του κατὰ κλειστη φαρέτρα·
 βαρεῖα βροντοῦν 'ς τοὺς ὤμους του αἱ κοφτεραὶ σαΐταις
 ὄντας ξεκίνησε μέ θυμό, κ' ἐρχόντανε σὰν νύχτα. (*)

(Ἀκολουθεῖ?)

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ.

ΠΟΗΣΙΣ ΒΟΥΚΟΛΙΚΗ.

Ἄχ! κλάψατε, λόγγοι, βουνά, καὶ σεῖς κλάψατε, κάμποι,
 Καὶ δένδρα ἕψηλά κάτω κύψατε, δάκρυα χῦστε!
 Νεκρ' εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου!
 Ταυτιὰ σου, ἄχ σκύλε μου, σκύψε, κοντὰ ἔλα ὀδῶ νὰ θρηνηθῆς
 Ἐκεῖνο τὸ χέρι τὸ ἄσπρο ποῦ χάδευε κῆθε του φίλο.
 Καὶ κλάψε ἐκείνην ποῦ σ' ἔτρεφε κῆθε πρῶτ' κῆθε βράδου.
 Καὶ σεῖς, ὦ ἀρνάκια ἀθῶα, θρηνεῖτε τὰ κόκκινα χεῖλη,

(*) Ἐπιτυχεῖς λογίζομεθα ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ-
 του τείρου δημοσιεύοντες τὴν ἐπιτυχεστάτην ταύτην παρά-
 φρασιν τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν ἐπὶ διακεκομμένου τῆς ἡμετέρας
 πόλεως λόγιον, πρὸς δὲ καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὰς εὐχαρι-
 στίαις ἡμῶν, διότι ἀνέλαβε νὰ διακοσμή τὰς σελίδας τοῦ μι-
 κροῦ ἡμῶν συγγράμματος δι' ἔργου τέρατροῦ ἄμα καὶ ὄρα-
 ἤμον. Σ. Δ.